

otrok in uslišana je bila njegova vsakodnevna molitev za srečno zadnjo uro. Bodi mu zemlja lahka — svojem pa naše sožalje!

Izredna smrtina primera pri Sv. Križu pri Rogasški Slatini. Dne 8. aprila je okrepcan s tolažili sv. vere v Gospodu zaspal Kidrič Simon, preužitkar in zdraviliški upokojenec iz Cerovca. Star je bil 89 let. Bil je dvakrat poročen. Iz dveh zakonov je imel sedem otrok. Ena njegova hči je redovnica. Mož je bil priljubljen daleč okoli, kar je tudi pokazal njegov pogreb. Bil je vedno zvest član gasilske čete v Rogasški

Slatini, zato ga je četa imenovala za svojega častnega člana. Članstvo gasilske čete ga je tudi spemilo na njegovi zadnji poti. Pokojnik je povsod zavzemal krščansko stališče. Tudi njegov brat Jakob je letos umrl na Siadki gori v starosti 100 let. Pokopali smo ga 10. aprila pri Sv. Trojici, zraven njegove že prej umrle žene. Ko mu je grobar šel kopat grob, ga je zadela kap. Bil je to Fric Rudolf iz Perneka. Star 37 let zapušča ženo in štiri nepreskrbljene otroke in še dva otroka, katerima je bil krušni oče. Naj vsi počivajo v božjem miru!

Nemški opis angleške napeljave naft iz Osrednje Azije

Nemec Viljem Frerk opisuje v knjigi »Sem in tja po Sredozemskem morju«, ki je izšla leta 1936, napeljavo Angležev iz petrolejskih vrelcev v osrednji Aziji do morske obale Male Azije takole:

V Haifi konča ogromna napeljava za nafto (surovo olje) iz Mosula (Kerkuk) v petrolejski pokrajini Irak v osrednji Aziji. Iraška petrolejska družba je ustvarila v Aziji v teku nekaj let svetovno čudo, kojega začetek je bil sprva zasmehovan. Nič manj kakor 125.000 ton najboljših jeklenih cevi s 30 cm premera gre tamkaj skozi

puščavo in skalovje, preko dolin in hribov, skozi železno trde množine lave in tekočega peska.

S pripravi so začeli Angleži leta 1929. Leta 1934. je bila ogromna napeljava dograjena. Pri gradnji je bilo od časa do časa zaposlenih 14.000 domačinov, katere je nadzorovalo 3000 specialistov. Skupni izdatki za to orjaško delo so znašali 14.000.000 angleških funtov.

Omenjeno napeljavo imenujejo Angleži »Pipe Line« in pričenja v Kerkuku, gre v južnozpadni smeri preko srednjeazijske reke Tigris do reke Evfrat. V severnozpadnem Iraku pri Hadithi se

razcepi napeljava v dva dela. En odcep napeljave teče zapadno od Hadithe v južno smer na daljavo 1100 km preko Ruthbacha na Mabrak, Istr el Majamie do Haife ob morju. Severni odcep na daljavo 800 km konča v Tripoli v francoski Siriji.

Maja 1934 so napeljavo prvič preizkusili in je koj v začetku delovala brezhibno. V Kerkuku so zgradili velike zbiralne tanke (cisterne), iz katerih teče olje s svojim naravnim padcem v šest nadaljnjih tankov (vsak po 12.000 ton) v Haditho. Iz Hadithe poganjajo surovo olje s sesalkami v omenjeno dvojno in razcepljeno cevno napeljavo. Na ozemlje napeljave je razdeljenih 12 sesalnih velikih naprav. 140 milj vzhodno od Haife je najbolj zapadna sesalka, od koder teče olje s pomočjo lastne teže naravnost v ogromne tanke industrijskega pristanišča v Haifi.

Stanje olja in njegov tok čez celotno cevno napeljavo lahko nadzirajo. Ako se pokaže kaka napaka v ceveh, preiščejo ozemlje letala in ugotovijo po velikih mastnih madežih na površini, kje ravno uhaja olje iz podzemskih cevi.

Največja višina haifaškega odcepa napeljave je 980 metrov visoko, najbolj globoka nižina je v Jordanski dolini z 270 metri pod morsko gladino.

V Haifi je deset zbiralnih tankov (vsak po 12.000 ton), iz katerih izsesajo v teku 24 ur 42.000 ton olja naravnost v ladje. Da je to mogoče, tečeta dve cevni napeljavi s telefonskim priklopom 1.3 km v morje, tako da so pravi zajemalniki v Haifi in v Tripoli pod vodo.

Francoški general Gamelin, poveljnik zavezniških čet na zapadu, pozdravlja poveljnika na bojišče dospelih kanadskih čet

V vojni dežujejo junška dejanja in odlikovanja. Slika nam predstavlja nekega francoskega mornarja z odlikovanjem

Mine igrajo v pomorski vojni zelo veliko vlogo. Slika nam predstavlja moment, ko taka mina eksplodira

Žrelo nemškega topa na zahodnem bojišču. Topovi so namesčeni ter zakriti tako, da jih je zelo težko opaziti iz zraka

Štefan Skledar:

Antolinovo vstajenje

(Konec)

»Če je na skradnjem, se me bo gotovo usmilil... Saj ve, da mu povrnem, brž ko dobimo denar iz Nemčije. Ampak žena... Ta Roza je kakor gad... Sam hudi jo je nanesel skupaj! Ona bo vztrajala in bo šla spet na sodnijo,« je žalostno majal z glavo starec.

»Ampak — saj je vendar mož gospodar pri Antolinovih. In on ti gotovo podaljša rok. Boš videl!« je pričevalno pritrdil z roko Bakan.

Tako sta prispela do Antolinove nove hiše. Bila je zidana v novem slogu, ki si ga opazal vsepovsod po mestih in večjih trgih. Na Cankovi jih je bilo že mnogo. V Topolovcih pa je bila Antolinova edina. Stala je na lepem kraju. Za hišo so se zeleno prepletale lehe ogrado; pred okni na cesti so bile grede. Tukaj so cvetele tulike, trobentice, sirotice in gredni poklivončki.

Vstopila sta v hišo.

Na desno so vodila vrata iz veže v delavnico, kjer so pomočniki še pridno zabijali. Za jutri, ko bo svet poln onemskih aleluje, si ljudje radi naročajo boljše obutve. Posebno mladina, ki se je vrnila iz tujine.

Bakan je odprl vrata na levo. Vstopila sta v dosti veliko, svetlo sobo. Krasilo jo je obilo lepih svetlih podob, na tleh so še bile celo domače preproge. Pogled je prišlecema obstal na bolniku, ki je ležal na postelji. Žolte roke so mu mrtvo počivale na odeji. V obraz je bil tak, kakor ga je Smehu označil Bakan. Bolnika je Smeh težko prepoznal.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!« je pozdravil Bakan. »Na vekomaj. Amen —« je trudno odvrnil bolnik. »Jezus, Antolin — kdo bi si mislil, da si tak!« se je Smeh zavzel.

»Da, da —. Kdo bi le vedel, dragi rojak, da bi me tako zadelo...«

»Pa že dolgo tako trpiš?« je vpraševal starec.

»Dolgo. Že od februarja sem...«

»Si bil kaj dosti časa tam na Golniku?« se je Smeh zanimal.

»Celih štirinajst dni — pa mi nič niso mogli pomagati...«

»Joj, joj, Antolin... In žene ni doma... Da so te kar samega pustili?« je bil stari v skrbeh.

»Nesla je k žegnu. Saj se kmalu vrne. Pomočniki me kaj pogledajo ta čas, če mi ne bi postalo slabše —« je z neko muko govoril.

Nato je nastala tišina. Smeh pa je ostal pri bolni-

vatni Stalini na vso dušo zatruje, da je do zadnje kaplje krvi Anglež, in njegovi tovariši so se počasi tudi že navadili na njegovo ime. Ko je pred kratkim dobil prvo nagrado pri nekem tekmovalstvu, mu je predsednik komisije rekel: »Dobro si se odrejal in vse je lepo. Toda povej mi, kako se prav za prav pišeš?« Jožefu Stalinu je bilo nerodno, toda pomagati si ni mogel. Sklenil je, da si bo izbral drugo, bolj pripravno in manj »zveneco« ime.

Izbirna žival. Neprijetne stvari je doživel neki kmet iz bližine Alborga na Jutlandiji. Nekega večera je stopil v hlev, da bi nakrmil svojih pet konj. Svoj suknič je pri tem obesil na neki žebelj. Za kratek čas je odšel, a ko se je vrnil, je opazil, da si je

Navadno priteče po »Pipe Line« napeljava na dan 11.200 ton olja, torej štiri milijone ton na leto.

Leta 1934. je teklo 350.000 ton zapadno. Prvo surovo olje je doseglo Tripoli 14. julija, Haifa pa 14. oktobra 1934.

Dotok olja v Tripoli je povsem odvisen od An-

gležev. Petrolejski vrelci so v angleških rokah. Francoski odcep bi ne dobil niti kaplje olja, ako bi zaprl Angleži v Kenkuku ali v Hadithi odcepe ventile.

1900 km cevne napeljave (kakor od Berlina v Neapelj) skozi puščavo je tehnično čudo in dokaz angleške vztrajnosti.

Dopisi

Mežiška dolina

Prevalje. Pretekli teden smo imeli v šoli higijensko razstavo, ki jo je priredil Higijenski zavod skupno z društvom »Prijatelj Slov. gorice« po iniciativi gospe podbanja Klare Majcenove. Razstavo je spremljala zaščitna sestra gđna Rajšp, ki je opravila mnogo obiskov po domovih. S svojim prijaznim nastopom si je pridobila naklonjenost vseh Prevaljčanov. Da čutimo po takih prireditvah potrebo, se je pokazalo posebno zvečer, ko smo se stiskali v ne ravno majhnem razredu in pazljivo sledili predavanjem, ki jih je imela zaščitna sestra in g. dr. Flis. Prav posebno vesele pa so bile naše matere, ko jim je sestra razdelila njihovim malčkom namenjene darove. Prisrčna hvala gospe podbanovi, Higijenskemu zavodu, društvu »Prijatelj Slov. gorice« in gđni Rajšpovi za to lepo in poučno prireditev! Vsem dobrotnikom pa Bog povrni!

Sv. Danijel. Dne 7. aprila je praznoval 91 letnico rojstva Jurij Marin, p. d. Brusnikov oče. Rojen je bil leta 1849 v Sv. Danijelu. Poročil se je v Pilberku leta 1883. Imel je sedem otrok. Mož ni nikoli živel v razkošju. V tem je dokaz, da človek ne potrebuje razkošja za dolgo življenje. Bog naj ga še ohrani, da bi praznoval stoletnico! — Imeli smo tudi higijensko razstavo in filmsko predavanje za matere o vzgoji dojenčkov. Ob koncu razstave je delila zaščitna sestra revnejšim materam perilo za otroke. Tudi predavanje o sadjarstvu smo imeli. Predaval je delegat Prizada g. inž. Rozman iz Maribora.

Pohorje

Sv. Anton na Pohorju. Nad eno leto smo bili brez dušnega pastirja, zato smo se novega gospoda res iz srca razveselili in prosimo Boga, naj ga ohrani v zdravju in zadovoljstvu med nami dolgo vrsto let! — Slišimo, da ima les spet ceno, toda naše žage mirujejo, ker ni vode. Menda res ne smemo imeti dinarja v žepu!

Dravsko polje

Sv. Marjeta niže Ptuj. Naš sedanji župan g. Muhič Ivan je bil odlikovan za delo na prosvetnem polju z redom sv. Save IV. stopnje. Naše iskrene častitke z željo, da bi g. Muhič to odlikovanje dolgo nosil zdrav in zadovoljen! Tako je g. Muhič v kratkem prejel prav za prav dve precej vidni priznanji, red sv. Save in pa pred tedni čast kot novo izvoljeni župni starešina ptujске gasilске župe. — Prej dolgo trajajoča izredno huda zima, sedaj pa hitro nastopivša pomlad je ljudi spravila v zadrego s kopico dela.

Delo na polju, v vinogradu, v gozdu itd. K temu pa še tarnanje o pomanjkanju krme za živino, delovnih moči, draginji pa še koš drugih nevšečnosti!

Slovenske gorice

Sv. Urban pri Ptuj. Dekliški krožek priredi v nedeljo, 21. aprila, v farnem domu materinsko proslavo. Na sporedu so deklamacije, petje, telovadba in mladenke vprizorijo igr »Za srečo«. Vabljeni vse matere in vsi ostali!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Tukaj se je vršil sestanek staršev glede ustanovitve društva »Šola in dom«, na katerem se je zbralo precej faranov. Na sestanku je bilo povedano, zakaj in kakšen pomen bi imelo to društvo, če se ustanovi pri nas. Po splošni razpravi so bili vsi prisotni za to, da se društvo »Šola in dom« pri nas mora ustanoviti, ker če bo društvo res društvo v dejanju, ne pa samo na papirju, bo veliko olajšano nam staršem in učiteljem pri delu za boljšo bodočnost naših otrok. Izvoljen je bil tudi pripravljalni odbor, kateri ima nalogo: organizirati vse starše in prijatelje otrok, da se društvo čimprej ustanovi. Ker je namen tega društva zbrati in združiti vse starše in prijatelje otrok, da sodelujejo pri vseh šolskih, učnih in vzgojnih vprašanjih ter se s skupnimi močmi borijo za boljšo bodočnost naših otrok, menda ne bo nikogar med nami, ki imamo otroke, da ne bi želel vedno svojemu otroku le samo dobro. Torej, očetje in matere ter prijatelji otrok! To je društvo, ki bo v prid naših otrok in nas staršev. Zato bomo pristopili vsi. Društvo je nepolitično in ima le človekoljuben cilj! Pomagajmo si sami in Bog nam bo pomagal!

Haloze

Sv. Barbara v Halozah. K naši notici »Regulacija potoka Bela« v prejšnji številki smo prejeli dodatno še sledeče: Podrobni načrt regulacije potoka Bela je odobren s skupnimi preračunanimi stroški v znesku 970.000 din. Prvi obrok iz odobrenega proračuna za pričetek del iznaša 50.000 din. Pomoč banovine je torej neprimerno večja, kot je to izhajalo iz prvega poročila. Revnejši farani bodo gotovo hvaležni g. banu, ki je dobri tako izdatni kredit, ker pridejo tako do zasluzka. Največje koristi pa bodo deležni mejaši, saj se bo vrednost z donosom ob potoku ležečih njiv in travnikov potrojila. Za dosego regulacije se je predvsem potrudil domači g. župnik Franc Grobljar in pa uprava banovinske transice in drevenice, kjer se bo z regulacijo tudi

Botrice in botri!

Vabimo vas, da za svoje birmance že sedaj kupite primerne spominke. Najbolj nerodno je na dan birme se prerivati in na hitro kupovati. Oglejte si našo bogato izbiro molitvenikov, rožnih vencev, venčkov in drugih spominskih predmetov! Najugodnejše boste kupili te predmete v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila: Maribor: Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Trg kralja Petra 6 ter v Ptuj: Slovenski trg 7.

najprej pričelo. Vobče se opaža, da je banska uprava napredku Haloze zelo naklonjena.

Slovenska Krajina

Prekmurje. Mnogo naših delavcev, ki iz leta v leto odhajajo v tujino, je v skrbeh, če si letos zaradi zunanje političnih dogodkov ne bodo mogli zaslužiti prepotrebnega denarja, brez katerega mnogi nikakor ne bi mogli živeti. Da ne bodo po nepotrebnem v strahu, jim povemo, da jih bo tudi letos šlo okrog 2500 v Nemčijo, okrog 3000 v Francijo, nekaj nad 2000 na naša veleposestva, nekaj pa jih bo zaposlenih pri gradbenem podjetju Slavec, ki ima letos na Lescah dalekosežne gradbene načrte. Tako je vsaj zatrjeval gospod, kateremu so te stvari poznane. — Tabor našega ljudstva v Soboti bo v nedeljo, 5. maja.

Sobota. Čeprav ima Prekmurje le okrog 100 tisoč prebivalcev, se je vendar v njem lani pokadilo za 7.500.000 din cigaret in tobaka. Mnogo več odpade na naš okraj, kar je popolnoma razumljivo, ker imamo več prebivalcev. — Zanimivo in občudovanja vredno je dejstvo, da zadnje čase neki nepoznani intrigantje stalno denuncirajo nekatere naše najdelavnejše in zavedne občane. Kdo se skriva pod to anonimno krinko, zaenkrat še ni znano, a upamo, da bomo kmalu zvedeli, kdo so ti »junaki«, ki bi radi spravljali zaslužne ljudi v zapore. — Banska uprava je naklonila našemu muzejskemu društvu podporo v znesku 5000 din, za kar se ji isto zahvaljuje. — Zadnje čase se je ponovno pojavila v večih krajih bolezen meningitis, ki je po naših krajih zahtevala že pet smrtnih žrtev.

Dankovel. Daleč naokrog je znano, da je Danko Ludovik že dalje časa zelo grdo ravnal s svojo materjo, ker mu ni hotela predati posestva. Ko se je nekoč iz jeze napil, se je tako daleč spozabil, da je hotel zažgati hišo, kar pa so sosede pravočasno opazili in nesrečo preprečili. Zaradi vsega tega je bil Danko obsojen na dva meseca strogega zapor.

Sv. Sebeščan. V nedeljo smo obhajali toplo proško, ki je pa bila precej mrzla. Ker je bilo drugače lepo sončno vreme, je bilo pri nas zelo

eden izmed konjev med tem ogledal suknjič, da li bi ne bila v njem kakšna posebna slaščica. Slaščico je žival našla, pa še kakšno! Našla je namreč listnico in se je z njeno vsebino temeljito posladkala. Pri tem je pokazala vendarle neko določeno izbirljivost. Kar je bilo bankovcev in čekov v listnici, je konj namreč požrl, ni se pa dotaknil cele vrste neplačanih računov, poziva davčne oblasti za poravnavo neke vsote in kar je podobnih stvari. Nasprotno je pojedel knjižico znamk, ki jo je kmet baš tisti dan kupil, in pa potrdilo, da je dal zlato uro v popravilo. Lahko si mislimo, da je bil kmet svojega izbirčnega konja zelo vesel!

Dežela stoletnikov. — Ena izmed najoddalje-

kovi postelji še za tem, ko so si podali roke. Bolnik je slednjič prelomil molk:

»Pa sedita malo!«

Nato je Bakan sedel; Smeh pa je nekaj popravljal bolnikovo vzglavje.

»Da ti bo laže,« je dejal, ko mu je popravil.

Bolnik se mu je zahvalil in ga nekam hvaležno pogledal.

»Antolin,« je slednjič pričel Bakan, »prišla sva do tebe z neko prošnjo, ki ni ravno tako mala.«

»Zdaj prihajata k meni s prošnjo, ko sem pomoči sam najbolj potreben,« se je bolnik grenko nasmehnil.

»Vem,« je nadaljeval Bakan. »In prav zdaj, ko si potreben veliko več božje pomoči kot človeške, prihajava k tebi...«

Nekaj časa je vladal pekoč molk.

»Imej srce za Smehove! Ne daj jih še enkrat sodišču...«

Antolin je dvignil svoje kalne oči k osivelemu starcu, ki se še vedno ni odmaknil od njegovega vzglavja. Ni rekel niti besede. Toda v njegovih trudnih očeh se je zrcalilo kakor očitanje: Kaj me še zdaj ne pustiš pri miru? Še zdaj bi rad od mene pomoči...

»Antolin!« je govoril Bakan z nekim slovesnim glasom, v katerem se je zrcalila važnost misli, ki jo je nosil v srcu, in veličastnost občutja, ki ga je prevzelo. »Po-

misli, da smo si vendar ljudje bratje med seboj! Nekaj časa že utrpis; ako pa Smeha tožiš, mu s tem vzameš streho in kruh...«

Starcu, ki je stal ob vzglavju, so zdrsele preko губавih oči solze; padle so na bolnikovo vzglavje. Opazil pa jih ni nihče.

»Zidal sem,« je bolestno vzdihnil Antolin. »Denar ser. potreboval kakor še nikdar prej... Otrokom sem hotel postaviti dom — Zdaj pa ta bolezen...«

Vzdihnil je.

»Tudi Gospod je trpel za nas. Te dni se spominjamo njegovega trpljenja... Imel je usmiljeno srce...«

»Posodil sem denar naokrog. Imel sem srce za ljudi. Zdaj pa denarja krvavo potrebujem...«

»Samo nekaj časa počakaj, Antolin!« je prosil starac ob vzglavju.

»To že dolgo slišim.«

»Sin dobi denar iz Nemčije. Vsak čas ga prejmemo... Antolin, ne dajaj me sodišču!«

»Ampak moji otroci — če jaz umrjem. Zdaj sem zadolžen ob gotovem denarju, ki sem ga razposodil. Moja žena ne privoli več na — na čakanje...«

»Antolin!« je povzel Bakan. »Spomni se: Gospod je vstal; danes bo vstajenje! Vstal je, potem, ko je bil usmiljen z nami...«